

Uitspraaknr. G498

Datum:

16 januari 1995

Soort geschil:

Reglementgeschil

Partijen:

Het college van burgemeester en wethouders van Rheden, nader aan te duiden als bevoegd gezag -tegen- de medezeggenschapsraad van de openbare basisschool A.M.G. Schmidt te Dieren, nader aan te duiden als medezeggenschapsraad (MR)

Overwegende met betrekking tot de feiten:

Het geschil

Het bevoegd gezag heeft de MR medio 1993 gevraagd in te stemmen met een voorstel voor de vaststelling van een medezeggenschapsreglement, waarbij het bevoegd gezag aansluiting had gezocht bij het modelreglement van CBOO/VNG. Na overleg heeft het bevoegd gezag bij brief van 4 mei 1994 een op basis van de reacties van deze en overige MR'en aangepaste versie ter instemming aan de MR voorgelegd.

Bij schrijven van 1 juni 1994 heeft de MR het bevoegd gezag laten weten zijn instemming aan het voorgestelde reglement te onthouden, omdat hij zich niet kon verenigen met de daarin in algemene zin geformuleerde reactietermijnen. Nadat een hernieuwde briefwisseling in dit standpunt geen wijziging had gebracht heeft de MR het bevoegd gezag bij brief van 21 september 1994 mededeling gedaan omtrent zijn definitieve afwijzing van het voorstel.

Het bevoegd gezag heeft vervolgens besloten zijn standpunt te handhaven en het reglementgeschil, op grond van artikel 19, lid 1, aanhef en onder b, WMO 1992, aanhangig gemaakt bij de Landelijke geschillencommissie voor het openbaar onderwijs, hetgeen is gebeurd bij brief van 28 oktober 1994.

Op 17 november 1994 is een verweerschrift van de MR ontvangen.

De commissie heeft een openbare zitting gehouden op 21 december 1994 te Rheden/De Steeg. Onder handhaving van hun standpunten hebben partijen een nadere toelichting gegeven.

Het bevoegd gezag is op grond van onderstaande overwegingen tot het voorstel gekomen om in artikel 30 van het medezeggenschapsreglement te bepalen dat de MR een "redelijke termijn" gegeven moet worden om uitsluitel te geven indien hem om instemming met een voorstel gevraagd wordt, alsmede dat de MR "zo spoedig mogelijk" het bevoegd gezag in kennis stelt van zijn (ongevraagd) advies en van het verlenen van instemming.

Het bevoegd gezag benadrukt dat het er de voorkeur aan geeft in het reglement te spreken over een "redelijke termijn" en deze niet te preciseren, omdat nu eens de ene dan weer de andere termijn redelijk zal zijn. Wel vindt het in het algemeen dat, bijzondere omstandigheden daargelaten, 4 à 5 weken "redelijk" is. In het vorige reglement was de termijn ook niet gespecificeerd. Het bevoegd gezag is van mening dat de medezeggenschapspraktijk van de laatste jaren geen aanleiding geeft nu wel tot precisering te komen. De voorbeelden die de MR heeft genoemd, waarin inderdaad vaak geen 4 of 5 weken reactietermijn gegeven waren, zijn niet kenmerkend. Immers het betreft vrijwel allemaal voorstellen in het kader van het fusieproces dat de school doorlopen heeft. Zo'n fusie geldt als een uitzonderlijke omstandigheid. Bovendien betrof het veelal afrondende besluitvorming na langdurig overleg.

Het bevoegd gezag wijst er op dat ook in de algemene regeling binnen de gemeente zelf geformuleerd staat dat bij reactietermijnen voor de burgers rekening gehouden dient te worden met

vakantiedagen en een termijn van 4 à 5 weken als redelijk dient te worden beschouwd. Het bevoegd gezag houdt zich daar dan ook zo veel mogelijk aan.

Het bevoegd gezag vindt het onverstandig en daardoor ongewenst dat het accoord zou gaan om vast te leggen dat het in principe 25 werkdagen in acht neemt, zoals de MR heeft voorgesteld. Dit zou betekenen dat als het daarvan wil afwijken, het eerst de toestemming van de MR daarvoor behoeft. Weigert de MR die toestemming, dan kan het bevoegd gezag zich gedwongen zien termijnen te overschrijden die hem om andere redenen of vanwege andere instanties gesteld zijn.

Andersom geldt in zijn eigen voorstel dat als de MR van mening is dat het bevoegd gezag hem een te korte termijn geboden heeft, de MR kan verzoeken die termijn te verlengen. Indien de redelijkheid dat toestaat, zal dat ook gebeuren. Maar deze gang van zaken sluit uit dat het bevoegd gezag ter zake afhankelijk wordt van de MR.

Wel is het bevoegd gezag van mening dat het mogelijk moet zijn om, misschien meer dan voorheen, van bepaalde beleidsonderwerpen vooraf een planning te maken, waarbinnen met vaste termijnen gewerkt wordt, zeker als het gaat om onderwerpen waarvan bekend is dat die op een bepaalde datum aan de orde moeten komen.

De medezeggenschapsraad heeft op grond van de volgende overwegingen zijn instemming onthouden aan het voorstel om in artikel 30 van het medezeggenschapsreglement te bepalen dat de MR een "redelijke termijn" gegeven moet worden om uitsluitel te geven indien hem om instemming met een voorstel gevraagd wordt, alsmede dat de MR "zo spoedig mogelijk" het bevoegd gezag in kennis stelt van zijn (ongevraagd) advies en van het verlenen van instemming.

De MR is van mening dat het wenselijk is vast te leggen dat het bevoegd gezag de MR in principe 25 werkdagen geeft voor het uitbrengen van zijn standpunt over een voorstel. Dat garandeert dat de MR in ieder geval nog een vergadering kan houden om het voorstel te bespreken.

Bovendien is gebleken dat het bevoegd gezag, in afwijking van zijn algemene intentie als redelijke termijn 4 à 5 weken in acht te nemen, heel dikwijls veel kortere termijnen hanteert waarbinnen de MR dient te reageren. De MR somt een aantal voorstellen op uit het afgelopen jaar, dat weliswaar veelal te maken had met het fusieproces waarin de school betrokken was, maar toch zeker niet allemaal. Soms zat er maar een paar werkdagen tussen het indienen van het voorstel en de uiterste termijn waarbinnen de MR moest reageren. De MR wijst er op dat een deel van de MR-leden ouders zijn, die het MR-werk in de vrije tijd moeten doen en hij hecht eraan weloverwogen op advies- en instemmingsvragen te reageren. In een enkel geval heeft de MR om verlenging van de reactietermijn verzocht; dit werd ook wel gehonoreerd.

Gelet op de praktijkvoorbeelden vraagt de MR de commissie nu in het reglement toch de termijn te preciseren.

Indien het bevoegd gezag bij een bepaald voorstel wil afwijken, zal de MR, indien dat voldoende is gemotiveerd, echt niet dwars liggen. Op deze manier kan de MR het bevoegd gezag evenwel dwingen zich aan de, ook door het bevoegd gezag redelijk geachte, termijnen te houden. Hierdoor zal de besluitvorming binnen de MR aan kwaliteit winnen.

Overwegende ten aanzien van het recht:

De MR moet een "redelijke termijn" gegeven worden om uitsluitel te geven indien hem om instemming met een voorstel gevraagd wordt en de MR stelt "zo spoedig mogelijk" het bevoegd gezag in kennis van zijn (ongevraagd) advies en van het verlenen van instemming.

In het algemeen is de commissie van oordeel dat het niet onredelijk is dat een bevoegd gezag in het reglement bepaalt dat als reactietermijn een "redelijke termijn" in acht dient te worden genomen, zonder deze nader te preciseren. Dit vanwege het feit dat in het ene geval een heel andere termijn als 'redelijk' kan gelden dan in het andere geval. Vaste termijnen leiden dan tot formalistisch handelen om te kunnen afwijken c.q. tot tijdverlies als onnodig aan de lengte van de termijn wordt vastgehouden.

De commissie heeft geconstateerd dat het bevoegd gezag in een groot aantal gevallen, dat merendeels verband hield met de fusie van de school, de MR vrij korte termijnen heeft gesteld voor het geven van zijn reactie. Zij denkt dat niet in alle overgelegde gevallen sprake was van een gegronde reden.

Niettemin heeft de commissie ook geconstateerd dat het bevoegd gezag wel als algemeen streven heeft om uit te gaan van reactietermijnen van 4 à 5 weken. Dit is tevens in de betreffende gemeentelijke regelgeving vastgelegd. In die zin is het bevoegd gezag, naar het oordeel van de commissie, al voldoende gehouden zijn eigen beleid uit te voeren, tenzij uitzonderlijke omstandigheden afwijking daarvan rechtvaardigen.

Op grond hiervan komt de commissie tot het oordeel dat het bevoegd gezag gehouden is in beginsel als redelijke termijn het aantal weken aan te houden dat hetzelfde tot beleidsuitgangspunt heeft genomen. Het dient tevens soepel om te gaan met verzoeken van de MR om uitstel van het geven van een reactie, indien hij daarom gemotiveerd vraagt. Het gestelde ter zitting geeft de commissie geen aanleiding te menen dat het bevoegd gezag ook in de toekomst slordig zal omgaan met zijn eigen beleidsuitgangspunt betreffende het geven van termijnen. Zij overweegt daarbij dat het bevoegd gezag verklaard heeft er meer naar te willen streven om bij de planning van bepaalde, vooraf bekende, beleidsonderwerpen rekening te houden met de benodigde termijn voor een reactie alvorens uiterlijke data verstrijken. Zij wijst er op dat ook het eventueel doorlopen van een geschillenprocedure deze termijnstelling beïnvloedt.

Om die redenen komt de commissie tot de conclusie dat het bevoegd gezag niet onredelijk heeft gehandeld door vast te houden aan algemeen geformuleerde reactietermijnen.

Terzijde merkt de commissie wel op dat zij de stelling van het bevoegd gezag dat het zich niet afhankelijk wil maken van de MR niet gepast vindt. De commissie ziet weinig verschil tussen een formele regel die het bevoegd gezag zou binden en de fatsoensnorm zich aan het eigen streven te houden. Zij wijst er op dat een MR - indien hij van oordeel is dat het bevoegd gezag hem een onredelijke termijn geeft of op onredelijke gronden geen uitstel verleent - dit als argument naar voren kan brengen in een eventueel geschil bij de commissie.

Concluderende:

dat het bevoegd gezag bij afweging van de betrokken belangen niet onredelijk heeft gehandeld door in artikel 30 van het medezeggenschapsreglement geen nadere precisering van de reactietermijnen op te nemen.

Stelt bindend vast dat het voorstel voor een medezeggenschapreglement mag worden omgezet in een definitief besluit.

Den Haag, 16 januari 1995

De adjunct-secretaris,

(drs. M.R. Backer)

De voorzitter,

(mr. M.J. Bax-Luhrman)